

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Zdeňka Kühna a soudců Daniely Zemanové a Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **Ateliér pro životní prostředí, o. s.**, se sídlem Ve svahu 1, Praha 4-Podolí, zastoupen JUDr. Petrem Kužvartem, advokátem se sídlem Za Zelenou liškou 967/2b, Praha 4-Krč, proti žalovanému: **Magistrát hl. m. Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 9. 2013, čj. S-MHMP 1517432/2012/OST/Če/Cř, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 28. 1. 2014, čj. 11 A 180/2013–27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného usnesení městského soudu, kterým bylo s odkazem na § 47 písm. c) zákona s. ř. s. a § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, zastaveno řízení o žalobě stěžovatele pro nezaplacení soudního poplatku.

[2] Ve stručné kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že usnesení o zastavení řízení bylo vyhotoveno a doručeno v době, kdy již byl soudní poplatek uhrazen a předán k poštovní přepravě [kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.]. Důvodem zpoždění úhrady byla vážná nemoc zástupce stěžovatele v průběhu ledna 2014. Dále stěžovatel poukázal na to, že

zástupce ho zastupuje ve sporu zcela zdarma, neboť se nenašel nikdo, kdo by tento citlivý a veřejně diskutovaný případ podpořil (záměr obestavět secesní památkově chráněnou budovu bývalého nádraží Praha-Vyšehrad komerčními polyfunkčními stavbami). Navrhuje proto, aby bylo napadené usnesení městského soudu zrušeno.

[3] Žalovaný se ke kasační stížnosti v poskytnuté lhůtě nevyjádřil.

[4] Důvodnost kasační stížnosti posoudil soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom vady, jimiž se musí zabývat i bez návrhu.

[5] Kasační stížnost není důvodná.

[6] K tomu soud uvádí následující. Poplatková povinnost vzniká již samotným podáním žaloby [§ 4 odst. 1 písm. a) zákona o soudních poplatcích]. Zákon o soudních poplatcích umožňuje předejít následkům nezaplacení soudního poplatku v podobě zastavení řízení tím, že navrhovatel dává možnost zaplatit soudní poplatek na základě výzvy soudu ve lhůtě stanovené soudem podle § 9 odst. 1 a 2 zákona o soudních poplatcích. Další možnost, kdy může účastník řízení negativním následkům nezaplacení soudního poplatku ve stanovené lhůtě, mu poskytuje § 9 odst. 7 téhož zákona. Podle tohoto ustanovení usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku zruší soud, který usnesení vydal, je-li poplatek zaplacen dříve, než usnesení nabylo právní moci. Nabude-li usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku právní moci, zaniká poplatková povinnost.

[7] Z obsahu předloženého soudního spisu městského soudu zdejší soud zjistil následující pro věc rozhodné skutečnosti. Stěžovatel podal dne 25. 11. 2013 žalobu k městskému soudu. Na úvodní straně žaloby uvedl, že soudní poplatek bude uhrazen v předepsané lhůtě na výzvu soudu. Městský soud stěžovatele vyzval k zaplacení soudního poplatku usnesením ze dne 2. 1. 2014. K tomu stanovil lhůtu 10 dnů od doručení tohoto usnesení a současně poučil o následcích nezaplacení soudního poplatku. Usnesení bylo stěžovateli prostřednictvím jeho zástupce doručeno 6. 1. 2014. Dále ze spisu vyplývá, že soud dne 27. 1. 2014 dotazem u finanční účetní ověřoval, zda byl soudní poplatek uhrazen (viz č. 1. 25 spisu městského soudu). Protože poplatek uhrazen nebyl, městský soud řízení o žalobě zastavil napadeným usnesením, označeným v záhlaví. Toto usnesení bylo stěžovateli prostřednictvím jeho zástupce doručeno dne 29. 1. 2014. Dne 30. 1. 2014 obdržel městský soud přípis stěžovatele s vylepenými kolkovými známkami v hodnotě požadovaného soudního poplatku. Tento přípis byl dle obálky na č. 1. 31 spisu městského soudu předán k poštovní přepravě dne 28. 1. 2014.

[8] Ustálená judikatura Ústavního soudu [srov. např. nález ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 2/07 (N 193/47 SbNU 539)] a správních soudů (viz např. rozsudek NSS ze dne 17. 4. 2008, čj. 5 Afs 1/2007 - 172, č. 2328/2011 Sb. NSS) výkladem § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích dovodila, že poplatkovou povinnost lze dodatečně splnit nejpozději týž den, kdy došlo k nabytí právní moci usnesení o zastavení řízení, tj. kdy došlo k doručení usnesení o zastavení řízení poslednímu z účastníků řízení. Stanovení povinnosti soudu zrušit usnesení o zastavení řízení, jestliže účastník zaplatí poplatek dříve, než toto

pokračování

usnesení nabude právní moci „není možné vůbec považovat za určení lhůty, a to ani zákonné. Každá lhůta, jako konkrétně vyjádřený časový úsek, musí být určena jejím počátkem a koncem; v případě citovaného ustanovení však zcela chybí specifikace skutečnosti, která by stanovila počátek lhůty, stejně jako určení její délky. Proto nabytí právní moci usnesení o zastavení řízení nelze považovat za konec lhůty (a to ani lhůty stanovené přímo tímto zákonným ustanovením, ani za konec jaksi fakticky protažené lhůty soudcovské stanovené dle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích)“ (viz cit. rozsudek čj. 5 Afs 1/2007 - 172). Jinými slovy, tuto situaci nelze považovat za určení lhůty.

[9] Stěžovatel tvrdí, že soudní poplatek byl uhrazen v době, kdy bylo napadené usnesení vyhotovováno a doručováno. Podle § 40 odst. 4 s. ř. s. platí, že [l]hůta je zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak. Snaží-li se snad stěžovatel argumentovat odkazem na analogické použití tohoto ustanovení soudního řádu správního, nelze tuto argumentaci považovat za relevantní. Pokud stanovení povinnosti soudu zrušit usnesení o zastavení řízení, jestliže účastník zaplatí poplatek dříve, než toto usnesení nabude právní moci, není možno ve smyslu shora citovaného rozhodnutí vůbec pokládat za určení lhůty, pak logicky ani není možná aplikace § 40 odst. 4 s. ř. s.

[10] V dané věci je tedy klíčovou otázkou, kdy (jakým okamžikem) je splněna poplatková povinnost v případě úhrady částky soudního poplatku provedené vylepením kolkových známek. Touto otázkou se již Nejvyšší správní soud zabýval v citovaném rozsudku čj. 5 Afs 1/2007-172. V něm konstatoval, že okamžik zaplacení je „určen teprve znehodnocením (obliterací) kolkové známky soudem, i kdyby podání obsahující kolkové známky bylo držiteli poštovní licence předáno včas.“ Dlužno doplnit, že právně významný je den zaplacení. A to nemůže být žádný jiný den než ten, v němž se soudní poplatek (v daném případě kolkové známky) dostal do dispozice soudu. Opačná - stěžovatelem prezentovaná úvaha – by nastolovala toliko právní nejistotu (takto např. usnesení ze dne 6. 8. 2008, sp. zn. IV. ÚS 1582/08).

[11] Z konstatovaného obsahu spisu městského soudu nepochybně vyplývá, že kolkové známky došly soudu teprve 30. 1. 2014. Právní moc usnesení o zastavení řízení nastala posledním okamžikem dne 29. 1. 2014. Zaplacení soudního poplatku tak nastalo až po právní moci tohoto usnesení. Jak stanoví zákon v § 9 odst. 7 druhé větě, nabude-li usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku právní moci, zaniká poplatková povinnost. Z tohoto důvodu městský soud stěžovateli soudní poplatek následně vrátil (usnesení na č. l. 33 spisu městského soudu).

[12] Námitka stěžovatele o včasnosti předání kolkových známek k poštovní přepravě je proto nedůvodná. Zastavil-li městský soud řízení o žalobě napadeným usnesením, učinil tak zcela v souladu se zákonem. Zdejší soud neshledal ani jiné pochybení městského soudu, kterými by se musel zabývat z úřední činnosti, a proto kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[13] Nejvyšší správní soud dále podotýká, že právní úpravu placení soudních poplatků je ve vztahu k účastníkům řízení možno hodnotit jako značně benevolentní. Povinnost

zaplatit soudní poplatek je spojena již se samotným podáním návrhu k soudu, přičemž ve správním soudnictví se jedná o pevnou částku, o jejíž výši nejsou pochybnosti. Zákon však nesplnění této povinnosti nepostihuje žádnou sankcí, naopak stanoví povinnost soudu v takové situaci vydat výzvu k jeho úhradě a řádně účastníka řízení poučit o následcích nedodržení této povinnosti. Pokud účastník řízení ani na základě takové výzvy soudní poplatek neuhradí, dává mu zákon další (v pořadí tedy již třetí) možnost soudní poplatek zaplatit nejpozději do právní moci usnesení o zastavení řízení. Stěžovatel, resp. její zástupce, tak měl dostatek času k tomu, aby poplatkovou povinnost splnil. Pokud tak neučinil, musel znát negativní důsledky, které mu toto jednání může přivodit. Na tom nic nemůže změnit ani nemoc zástupce stěžovatele.

[14] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého stěžovatel, který neměl v řízení o kasační stížnosti úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. března 2014

Zdeněk Kühn
předseda senátu